

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/25/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122401814
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:6122401814.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

1

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a sudkýň JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava-Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava-Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XXX, XXX XX D., o zaplatenie sumy 8.172,12 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 13. apríla 2023 č.k. 4Csp/108/2022-197, takto

rozhodol:

1

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca má nárok voči žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1

1. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.172,12 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 8.212,12 eur od 04.03.2022 do 11.03.2022, zo sumy 8.192,12 eur od 12.03.2022 do 08.07.2022, zo sumy 8.182,12 eur od 09.07.2022 do 11.08.2022 a zo sumy 8.172,12 eur od 12.08.2022 do zaplatenia, úrok vo výške 1.714,44 eur, a úrok z omeškania vo výške 910,64 eur, všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, s tým, že o ich výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, § 517 ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 1 ods. 2, § 7 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

1.1. Súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 19.930 eur, v dĺžke trvania zmluvy 96 mesiacov, pri výške anuitnej mesačnej splátky 278,75 eur, pri celkových nákladoch spotrebiteľa 6.949,61 eur, s celkovou čiastkou na zaplatenie spotrebiteľom 26.879,61 eur, z toho výška istiny 19.930 eur a výška celkových nákladov sumu 6.949,61 eur. Z výpisu z

bankových kníh mal preukázané, že žalovaná uhradila na úver sumu 16.468,27 eur v splátkach počnúc od 11.03.2016 do 06.12.2019. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru vykonala ďalšie úhrady, a to v období od 12.06.2020 do 11.02.2022, ktoré právny predchodca žalobcu započítal v prospech žalovanej na istinu, na úroky, a na úroky z omeškania. Žalovaná porušila ustanovenia zmluvy o úvere, pretože úver nesplácala riadne a včas podľa splátkového kalendára, ktorý bol súčasťou úverovej zmluvy, preto bola upomienkou z 24.02.2020 vyzvaná na zaplatenie celkových splátok vo výške 843,40 eur, ktorá výzva jej bola doručovaná doporučené. Následne pôvodný veriteľ pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru listom z 15.05.2020 a žiadal o zaplatenie sumy 12.187,33 eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že boli dodržané ustanovenia § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keď žalobca preukázal splnenie zákonných podmienok, doručením predžalobných výziev a oznámenia o predčasnom splatení úveru žalovanej. Žalovanej bola doručená výzva po tom, čo sa dostala do omeškania so splátkou úveru splatnou k 11.01.2020, nezaplatila ani nasledujúcu splátku úveru splatnú 11.02.2020, následne bola vyzvaná výzvou z 24.02.2020 na zaplatenie omeškaných splátok, a 15.05.2020 pôvodný veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. V tomto kontexte boli dodržané základe predpoklady na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, pretože žalovaná bola v omeškaní viac ako 3 mesiace so zaplatením dlžných splátok, medzi stranami bola dohodnutá možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, a žalovaná bola upozornená na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti výzvou z 24.02.2020. Za týchto okolností pôvodný veriteľ v súlade so zákonom vyhlásil úver za predčasne splatný.

1.2. Na námietku žalovanej sa súd prvej inštancie zaoberal aktívnou legitimáciou žalobcu. K tomu citoval § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. Konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu listom zo dňa 24.02.2020 vyzval žalovanú na úhradu dlžných splátok, a po tom čo žalovaná svoj záväzok nesplnila, vyhlásil predčasnú splatnosť úveru listom z 15.05.2020. Žalovaná si zásielky riadne prevzala, teda sa dostala do jej dispozičnej sféry. Preto dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu splnil kumulatívne obe podmienky k tomu, aby mohol platne postúpiť pohľadávku na žalobcu. Zaoberal sa tiež námietkou žalovanej, že veriteľ pred uzatvorením úverovej zmluvy neskúmal jej bonitu, teda porušil ustanovenie § 7 ods. 1 zákona spotrebiteľských úveroch, čo malo za následok v zmysle § 11 ods. 2 uvedeného zákona, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zo žiadosti o úver zistil, že žalovaná uviedla výšku svojho priemerného čistého príjmu 966 eur (príjem z pracovného pomeru 520 eur a dôchodok vo výške 446 eur) mesačne. Výšku svojich mesačných výdavkov neuviedla. Uviedla výšku mesačnej splátky úverov 477 eur, iné úverové zaťaženie neuviedla. Vychádzal z výsledku dopytu zo Sociálnej poisťovne, podľa ktorého bola žalovaná ku dňu poskytnutia úveru zamestnaná v trvalom pracovnom pomere na dobu neurčitú, pričom jej príjmy korešponovali s údajmi uvedenými v žiadosti o poskytnutie úveru. Splácala úvery splátkami mesačne vo výške 477 eur. Dva pôvodné úvery boli refinancované poskytnutým úverom, v dôsledku čoho splátka úverov klesla. Žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 19.930 eur, ktorý mala splácať v mesačných splátkach po 278,75 eur. Z uvedených dôvodov považoval námietky žalovanej voči zisťovaniu jej bonity prostredníctvom veriteľa za nedôvodné. Samotná žalovaná uviedla, že úver nevedela splácať, pretože sa po poskytnutí úveru dostala do omeškania so splácaním splátok, dôvod platobnej neschopnosti však nespresnila a nepredložila žiadny dôkaz o tom, z akého dôvodu úver prestala splácať. Preto pôvodný žalobca, ako veriteľ, neporušil svoje povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď skúmal bonitu žalovanej a na základe údajov poskytnutých žalovanou a nahliadnutím do príslušných registrov, posúdil jej žiadosť o poskytnutie úveru vo výške 19.930 eur ako odôvodnenú, a úver jej poskytol. Finančná situácia žalovanej zo strany pôvodného veriteľa bola dostatočne preukázaná, jej bonita overená, žalovaná nemala žiadny problém splácať splátky úveru od 11.03.2016 až do 06.12.2019.

1.3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že v predžalobnej upomienke veriteľ upozornil žalovanú na nedoplatok na splátkach v celkovej výške 843,40 eura s tým, že ak túto sumu neuhradí, pristúpi k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Predžalobná upomienka zo dňa 24.02.2020 bola žalovanej doručovaná doporučené, podľa podacieho hárku zo dňa 24.02.2020. Keďže žalovaná nevyplatila omeškané splátky, veriteľ vyhlásil okamžitú splatnosť úveru ku dňu 15.05.2020 tak, ako to bolo dohodnuté bode 5b úverovej zmluvy. Z tohto dojednania vyplýva, že účastníci úverovej zmluvy si dohodli existenciu dohody o strate výhody splátok, pričom pri zosplatnení úveru bol dodržaný postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pretože žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie omeškaných splátok okamžite po 11.02.2020, teda zo strany žalobcu bol dodržaný postup pri zosplatnení úveru. Žalobca si v konaní uplatnil sumu 8 172,12 eura titulom istiny, sumu 1 714,44 eura titulom úrokov z úveru a úroku z omeškania vo výške 910,64 eura, ktoré vyčíslil svojimi podaniami a preukázal výpisom z bankových kníh. Žalovaná namietala, že zaplatila sumu 16.521,27 eur. Z predloženého rozpisu zaplatených splátok však vyplynulo, že žalovaná zaplatila spolu 16.468,27 eur, preto mal súd prvej inštancie za to, že vyčíslenie nedoplatku zo strany žalobcu bolo podložené relevantnými listinami

a správne, nedoplatok istiny zo strany žalovanej je v sume 8.172,12 eur, ktorá suma bola uvedená aj vo vyhlásení o predčasnej splatnosti úveru.

1.4. K ostatným námietkam žalovanej uviedol, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, boli jasne a zrozumiteľne deklarované všetky náležitosti spotrebiteľského úveru, a to výška úveru, výška a počet splátok, dátum prvej aj poslednej splátky, deň čerpania úveru, výška úrokovej sadzby, výška anuitnej splátky, výška RPMN, ako aj celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom, rozpísaná na istinu a na výšku celkových nákladov dlžníka. Z toho dôvodu považoval námietky žalovanej ohľadne nedodržania zákonných náležitostí úverovej zmluvy za nedôvodné, úverová zmluva obsahovala všetky podstatné náležitosti, ktoré predpisuje zákon o spotrebiteľských úveroch. Aj námietku žalovanej, že do úverovej istiny sa započítal aj poplatok za poskytnutie úveru, považoval za irelevantnú z dôvodu, že tento poplatok bol dohodnutý medzi stranami individuálne uzavretím písomného dodatku k zmluve o úvere, a žalovaná nemala voči nemu žiadne námietky. Takýto poplatok za poskytnutie úveru nepovažoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože sa jednalo o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Žalovanej bol poskytnutý úver na refinancovanie iných úverov, nepopierala, že úver jej bol poskytnutý v prospech účtu, ktorý mala vedený vo VÚB, a.s., ale vplyvom nejakých okolností stratila možnosť úver splácať. Hoci je súd povinný poskytnúť ochranu spotrebiteľovi pri uplatňovaní jeho práv, táto ochrana nie je bezhraničná. V tomto prípade bol poskytnutý úver vo výške 19 930 eur bez akéhokoľvek zabezpečenia zo strany veriteľa, preto bolo pochopiteľné, že veriteľ domáhal návratnosti svojich prostriedkov, aj s dohodnutými úrokmi. Pri uzavretí úverovej zmluvy boli dohodnuté úroky z úveru vo výške stanovenej zákonom, žalovaná s výškou úrokovej sadzby súhlasila, súhlasila aj s výškou poskytnutého úveru, ako aj so všetkými ostatnými úverovými podmienkami, úver riadne splácala až do decembra 2019, keď z bližšie nešpecifikovaných dôvodov prestala úver splácať.

1.5. S poukazom na tieto skutočnosti mal súd prvej inštancie za to, že nárok žalobcu je plne odôvodnený, preto mu priznal uplatnený nárok v plnom rozsahu (čo sa týka uplatnenej istiny vo výške 8.172,12 eur, úroku vo výške 1.714,44 eur, úroku z omeškania vo výške 910,64 eura). Priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % zo sumy 8.212,12 eur od 04.03.2022 do 11.03.2022, zo sumy 8.192,12 eur od 12.03.2022 do 08.07.2022, zo sumy 8.182,12 eur od 09.07.2022 do 11.08.2022 a zo sumy 8.172,12 eur od 12.08.2022 do zaplatenia, pretože žalovaná po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru uhradila splátky od 04.03.2022 do dňa nasledujúcej splátky, pri ostatných splátkach takisto odo dňa nasledujúceho po zaplatení splátky. Výšku úroku z omeškania priznal podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 01.02.2013, keďže úroková sadzba ECB bola dňa 04.03.2022 0 %, preto zákonný úrok z omeškania bol o 5 percentuálnych bodov vyšší.

1.6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Žalovaná podala v zákonnej lehote odvolanie a navrhovala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne vo veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne. Dôvodila tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP).

2.1. Námietala voči záveru prvoinštančného súdu o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu dôvodiť, že pohľadávku nebolo možné zosplatiť, lebo 24.02.2020 nebola v omeškaní viac ako 3 mesiace, bola v omeškaní so splátkou splatnou 11.12.2020 76 dní, preto Tretia upomienka - pokus o zmier nemôže byť považovaná za upozornenie na uplatnenie práva na zosplatenie. Poukázala na ustanovenie § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Navyše žalobca nepreukázal, že tretia upomienka - pokus o zmier jej bola doručená resp. sa vrátila veriteľovi ako nedoručená. Zároveň tretia upomienka - pokus o zmier nespĺňala náležitosti právneho úkonu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže neobsahovala konštatovanie s koľkými splátkami bola v omeškaní, pre ktorú konkrétnu nesplatenú splátku žalobca mohol požadovať predčasné vrátenie sumy pred konečným termínom splatnosti, a od prvej nezaplatenej splatnej splátky po tretiu upomienku prešlo len 76 dní, v žiadnom prípade nie 90 dní. Mala za to, že „Tretia upomienka - pokus o zmier“ nebola kvalifikovanou výzvou z dôvodu, že podací hárok nebol opatrený pečiatkou pošty, ani podpisom zamestnanca, ani prípadným elektronickým podpisom, ani v záhlaví nie je uvedený dátum podania, preto nepreukazuje doručenie. K tomu poukázala rozsudok Krajského

súdu Košice sp.zn. 6CoCsp/34/2021 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/36/2020. Nakoľko nedošlo ku platnému zosplatneniu úveru, nemohlo byť platné ani následné postúpenie pohľadávky, ktorá k danému obdobiu neexistovala, a preto zmluva o postúpení pohľadávky bola neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný v spore. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s námietkou, že nebolo dodržané ustanovenie § 565 druhá veta Občianskeho zákonníka, právo zosplatniť úver najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. To sa v prejednávanej veci nestalo, keďže právny predchodca žalobcu po zaslaní výzvy zo dňa 24.02.2020, ktorá jej mala byť doručená dňa 27.02.2020, tento úver zosplatnil až ku dňu 15.05.2020 listom, ktorý jej mal byť doručený dňa 26.05.2020, pričom pre platné zosplatnenie to mohol veriteľ urobiť do najbližšie nasledujúcej splátky splatnej dňa 11.04.2020. Keďže nedošlo ku platnému zosplatneniu úveru, nemohla banka v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách postúpiť nesplattnú pohľadávku na žalobcu, a teda žalobca nemohol byť aktívne vecne legitimovaný. K tomu opätovne poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/36/2020 (R4/2021).

2.2. Tvrdila, že súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal s jej námietkou a dôkazmi predloženými žalobcom čo sa týka skúmania jej bonity s odbornou starostlivosťou. Mala zato, že veriteľ objektívne nevyhodnotil informácie o nej získané z úverového registra, na ktoré neprihliadol. Citovala bod 39. odôvodnenia rozsudku tvrdiac, že z neho vyplýva nesprávne vyhodnotenie dôkazov predložených žalobcom. Poukázala na výpis z úverového registra, podľa ktorého pred poskytnutím predmetného úveru splácala štyri spotrebné úvery (1. úver so zostatkom 3 184 eur s mesačnou splátkou 53 eur, 2. úver so zostatkom 16 032 eur s mesačnou splátkou 231 eur, 3. úver so zostatkom 16 120 eur s mesačnou splátkou 234 eur, 4. úver so zostatkom 1 390 eur s mesačnou splátkou 35eur), a dva stavebné úvery s mesačnými splátkami 188 eur a 23 eur. Jej celkové úverové zaťaženie pred poskytnutím predmetného úveru bolo vo výške 764 eur. Predmetným úverom mala splatiť dva úvery (1. a 3.) s mesačnými splátkami vo výške 53 eur a 234 eur, a teda po odpočítaní týchto splátok bolo jej mesačné úverové zaťaženie z predošlých úverov vo výške splátok 477 eur mesačne. K tomu je potrebné pripočítať (nie odpočítať, ako to chybné urobil prvoinštančný súd) splátku úveru, ktorý jej bol poskytnutý vo výške mesačnej splátky 278 eur a teda celkové mesačné náklady len na splátky úverov po poskytnutí predmetného úveru tvorili 755 eur mesačne, čo pri výške mesačného príjmu 966 eur bolo 78 %. Preto po odpočítaní bežných mesačných paušálnych výdavkov vo výške 198 eur jej zostala čistá suma 13 eur a nie 483 eur. Navyše veriteľa nezaujímali iné pravidelné mesačné výdavky, a nezaoberal sa nimi ani prvoinštančný súd.

2.3. Tvrdila, že poplatok za poskytnutie úveru nebol individuálne dojednaný, keďže dodatok k zmluve podpisovala tesne po podpise úverovej zmluvy, keď jej bolo povedané, že v úverovej zmluve bola chyba v údajoch o výške poplatku. Navyše namietala, že nedostala úver vo výške deklarovanej v zmluve, ale nižší o výšku poplatku, ktorá jej bola ihneď po poskytnutí úveru stiahnutá v prospech veriteľa. Preto pričítanie úrokov aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov odporovalo spotrebiteľskému právu, bola nesprávne uvedená výška spotrebiteľského úveru, čo malo vplyv na RPMN. Konanie žalobcu, ktorý okamžite po poskytnutí úveru zrazil poplatok za poskytnutie úveru z jej účtu, obchádzalo zákon a bolo neprijateľnou obchodnou praktikou. Prvoinštančný súd sa nevysporiadal s jej argumentáciou v súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora EÚ z 21. apríla 2016 vo veci C - 377/14 a s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Cdo/287/2021 (R 49/2022). Ďalej poukázala na rozhodnutia Ústavného súdu III. ÚS 79/02, IV. ÚS 77/02, I. ÚS 117/07, PL. ÚS 36/95, I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že právne predpisy nestanovujú také požiadavky na výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré namietala žalovaná. Výzvu môže veriteľ zaslať kedykoľvek po vzniku omeškania dlžníka. Omeškanie s aspoň jednou splátkou dlhšie ako mesiace je podmienka, ktorou je podmienená možnosť žiadať zapltenie celého dlhu podľa ustanovenia § 565 OZ, nie upozorniť na túto možnosť. Žiadne zákonné ustanovenie nestanovuje, aby táto výzva uvádzala, ktorými splátkami je dlžník v omeškaní. Za dôvodné nepovažoval ani tvrdenie, že veriteľ môže uplatniť právo podľa § 565 OZ len do splatnosti najbližšej splátky od upozornenia na možnosť uplatnenia tohto práva. K tomu poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19CoCsp/16/2022. V odvolaní žalovaná neuvádzala žiadne ďalšie skutočnosti, ku ktorým by sa dostatočne nevyjadril v konaní pred súdom prvého stupňa. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

4. Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 04.07.2023 zotrvala na svojej argumentácii v odvolaní. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/36/2020 a na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 8CoCsp/13/2022, z ktorých citovala.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Žalovaná v odvolaní namietala vady konania spočívajúce v porušení jej práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) a inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP). Odvolací súd preto najprv skúmal, či súd prvej inštancie konanie nezaťažil namietanými vadami.

7.1. Odvolací dôvod vymedzený v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručuje v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Do obsahu práva na spravodlivý proces patrí právo na prístup k súdu, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, právo vyjadriť sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa zo všetkými relevantnými skutočnosťami súdom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a právo na preskúmanie rozhodnutia. Hoci porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu predstavuje pochybenie súdu, o naplnenie tohto odvolacieho dôvodu pôjde vtedy, keď postup súdu znemožňujúci realizáciu procesných práv strany sporu dosiahne takú mieru, ktorá odôvodňuje záver, že v konaní došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rovnako tak vada konania vymedzená v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Ide o akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nemožno subsumovať pod iné odvolacie dôvody, ale len za predpokladu, že má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

7.2. Žalovaná v súvislosti s uvedenými odvolacími dôvodmi namietala, že súd prvej inštancie sa nevyssporiadal s jej argumentáciou, ktorú v priebehu prvoinštančného konania uplatnila vo vzťahu k aktívnej legitímácii žalobcu, ďalej týkajúcou sa neplatného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, a s dôkazmi preukazujúcimi skúmanie jej bonity s odbornou starostlivosťou. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že požiadavky na riadne zdôvodnenie rozsudku súdu stanovuje ustanovenie § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa neho v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Výkladom citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku pritom treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore úplný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú, a len všeobecné súhrnné zistenia špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvodené. Po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie dospel odvolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie obsahuje skutkové zistenia, súdom prvej inštancie aplikované právne normy a právne závery, pre ktoré nemožno konštatovať nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a tým vadu konania majúcu za následok odňatie práva na spravodlivý proces. Keďže obsahu spisu odvolací súd nezistil procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by bolo žalovanej znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces ani nedostatok dôvodov, pre ktoré by bolo možné konštatovať nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a tým inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť, pristúpil k meritórnemu prejednaniu veci.

8. Predmetom konania v danej veci je žaloba, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplata sumy 8.172,12 eur s 5 % úrokom omeškania ročne zo sumy 8.212,12 eur od 04.03.2022 do 11.03.2022, zo sumy 8.192,12 eur od 12.03.2022 do 08.07.2022, zo sumy 8.182,12 eur od 09.07.2022 do 11.08.2022 a

zo sumy 8.172,12 eur od 12.08.2022 do zaplattenia, úroku vo výške 1.714,44 eur, úroku z omeškania vo výške 910,64 eur, a náhrady trov konania. Žalovaná pohľadávku neuznávala, tvrdila, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a neobsahuje všetky náležitosti, pri poskytnutí spotrebiteľského úveru veriteľ neskúmal jej bonitu s odbornou starostlivosťou, čo spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Namietala aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Súd prvej inštancie rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.172,12 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 8.212,12 eur od 04.03.2022 do 11.03.2022, zo sumy 8.192,12 eur od 12.03.2022 do 08.07.2022, zo sumy 8.182,12 eur od 09.07.2022 do 11.08.2022 a zo sumy 8.172,12 eur od 12.08.2022 do zaplattenia, úrok vo výške 1.714,44 eur, a úrok z omeškania vo výške 910,64 eur, všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, s tým, že o ich výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Na základe odvolania žalovanej je rozsudok súdu prvej inštancie predmetom prieskumu odvolacím súdom.

9. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 19 930 eur, v dĺžke trvania zmluvy 96 mesiacov, pri výške anuitnej mesačnej splátky 278,75 eura, pri celkových nákladoch spotrebiteľa 6 949,61 eura, celková čiastka, ktorú bude musieť spotrebiteľ zaplatiť 26 879,61 eura, z čoho výška istiny 19 930 eur a výška celkových nákladov sumu 6 949,61 eura. Medzi stranami bola dohodnutá možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Žalovaná zaplatila na poskytnutý úver sumu 16 468,27 eura, v pravidelných splátkach počnúc od 11.03.2016 do 06.12.2019. Žalovaná sa dostala do omeškania so splátkou úveru splatnou 11.01.2020, nezaplatila ani nasledujúcu splátku úveru splatnú 11.02.2020. Následne bola vyzvaná výzvou z 24.02.2020 na zaplattenie omeškaných splátok. Dňa 15.05.2020 pôvodný veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru, pretože žalovaná bola v omeškaní viac ako 3 mesiace so zaplattením splátky splatnej 11.02.2020. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná vykonala ďalšie úhrady v období od 12.06.2020 do 11.02.2022, ktoré právny predchodca žalobcu započítal na istinu, na úroky a na úroky z omeškania.

10. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

11. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlíšné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

12. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

13. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

14. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

15. Podľa § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré t) požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa.

16. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplattením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

17. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; 1) tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru

bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu.

18. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

19. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

20. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

21. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) odplatu podľa osobitných predpisov,
- k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- m) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- n) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- o) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

- p) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- q) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- r) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- s) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- t) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- u) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- v) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- x) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- y) názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23,
- z) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,
- aa) názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare.

22. Podľa § 9 ods. 10 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, veriteľovi sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka alebo osobitného zákona.

23. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak:

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,
- f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,
- g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.

24. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky.

25. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2021 Z.z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to

aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

26. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v danej veci neaplikoval ustanovenia § 53 ods. 1, 2, 3, ods. 4 písm. t), ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, a § 9 ods. 10 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Preto postupoval podľa § 382 CSP a prípisom zo dňa 25.04.2024 vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu uvedených ustanovení z dôvodu, že tieto ustanovenia všeobecne záväzného predpisu v doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a pre rozhodnutie je ich aplikácia rozhodujúca vzhľadom na obsah odvolania žalovanej.

26.1. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 13.05.2024 k použitiu § 53 ods. 1, 2, 3, ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka, uviedol, že poplatky dojednané v zmluve predstavujú zmluvné ustanovenia, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, a preto sú vylúčené zo súdneho prieskumu neprijateľných podmienok. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo 294/2019 a rozsudok SD EÚ vo veci C-621/17. K použitiu § 53 ods. 9 a 565 Občianskeho zákonníka, pokiaľ ide o Uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 69/2023 v spojení s Uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/36/2020, poukázal na to, že predmetom dovolacieho konania bola 1. možnosť dojednania fikcie doručenia a 2. možnosť postúpenia nesplatennej bankovej pohľadávky. Výklad NS SR k druhej vete § 565 OZ považoval za redundantný a unáhlený, nakoľko NS SR nezobral do úvahy skutočnosť, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti môže veriteľ pristúpiť kedykoľvek, ak sú splnené podmienky podľa § 565 a § 53 3 ods. 9 OZ, a ak sa veriteľ rozhodne neuplatniť toto právo, opätovne mu toto právo vznikne nesplnením ďalšej splátky úveru. Navyše tento právny záver bol prekonaný najnovšou judikatúrou NS SR, rozhodnutiami sp.zn. 1Cdo 61/2022 a sp.zn. 1Cdo/123/2022, v ktorých NS SR pripúšťa omeškanie s viacerými splátkami a pre platnosť zosplatenia vyžaduje len omeškanie s plnením minimálne tri mesiace, odoslanie upozornenia na možné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti počas týchto troch mesiacov, a uplynutie minimálne 15 dňovej lehoty od doručenia upozornenia do zosplatenia úveru, aby mal zmluvný dlžník možnosť zvrátiť zosplatenie úveru uhradením omeškaných súm. K postupu pri zosplatení pohľadávky poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 18.11.2022. K použitiu § 9 ods. 10 zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že žalovanému neboli účtované žiadne poplatky za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver.

26.2. Žalovaná v písomnom vyjadrení zo dňa 13.05.2024 k aplikácii §53 ods. 9 a § 565 OZ uviedla, že ich aplikáciu považuje za dôvodnú. Rovnako za dôvodnú považovala aplikáciu ustanovení § 53 ods. 1 2, 3, ods. 4 písm. t) OZ a § 9 ods. 10 zákona č. 129/2010 Z.z. Poukázala na to, že už pri prvom úkone žiadala súd prvej inštancie, aby podrobil zmluvu, z ktorej si žalobca uplatňoval nárok, súdnej kontrole.

27. Odvolací súd pri aplikácii ustanovení § 53 ods. 1, 2, 3, ods. 4 písm. t), ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, a § 9 ods. 10 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok z hľadiska súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, citovaných zákonných ustanovení a odvolacích dôvodov, a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil i správny právny záver. Z hľadiska skutkového stavu mal súd prvej inštancie preukázané, že medzi VUB, a.s., ako veriteľom, a žalovanou, ako dlžníčkou, bol zmluvný vzťah, ktorý posúdil podľa § 52 Občianskeho zákonníka, ako vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom zároveň aplikoval špeciálnu úpravu podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvného vzťahu. Konštatoval, že boli dodržané základe predpoklady na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, pretože žalovaná bola v omeškaní viac ako 3 mesiace so zaplatením dlžnej splátky, medzi stranami bola

dohodnutá možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, a žalovaná bola upozornená na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti osobitnou výzvou. Zaoberal sa aktívnou legitimáciou žalobcu, pričom mal preukázané, že právny predchodca žalobcu listom zo dňa 24.02.2020 vyzval žalovanú na úhradu dlžných splátok, a po tom čo žalovaná svoj záväzok nespĺnila, vyhlásil predčasnú splatnosť úveru listom z 15.05.2020. Žalovaná si zásielky riadne prevzala, teda sa dostali do jej dispozičnej sféry. Preto dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu splnil kumulatívne obe podmienky k tomu, aby mohol platne postúpiť pohľadávku na žalobcu. Podrobne sa zaoberal sa tiež námietkou žalovanej, že veriteľ pred uzatvorením úverovej zmluvy neskúmal jej bonitu, teda porušil ustanovenie § 7 ods. 1 zákona spotrebiteľských úveroch, čo malo za následok v zmysle § 11 ods. 2 uvedeného o zákona, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vychádzal z preukázanej skutkovej okolnosti, podľa ktorej bol predmetný úver poskytnutý na refinancovanie dvoch spotrebiteľských úverov žalovanej, pričom mesačná splátka úveru 278,75 eura, bola nižšia, ako súčet splátok oboch refinancovaných úverov, čím úverové zaťaženie žalovanej kleslo. Zároveň poukázal na príjem žalovanej tak, ako ho deklarovala v žiadosti o poskytnutie úveru a na výsledky dopytu zo Sociálnej poisťovne, z ktorého vyplynulo, že žalovaná ku dňu poskytnutia úveru bola zamestnaná v trvalom pracovnom pomere na dobu neurčitú a jej príjmy korešpondovali s údajmi uvedenými v žiadosti o poskytnutie úveru. Námietky žalovanej voči zisťovaniu jej bonity považoval za nedôvodné, keďže žalovaná úver riadne splácala, až neskôr sa dostala do omeškania, dôvod platobnej neschopnosti však nespresnila. Námietky žalovanej ohľadne nedodržania zákonných náležitostí úverovej zmluvy považoval za nedôvodné, keďže úverová zmluva obsahovala všetky podstatné náležitosti, ktoré predpisuje zákon o spotrebiteľských úveroch. Poplatok za poskytnutie úveru považoval za individuálne dohodnutý medzi stranami a žalovaná nemala voči nemu žiadne námietky. Odvolací súd sa s uvedenými závermi súdu prvej inštancie stotožnil. Správny bol aj výrok o trovách konania, keďže žalobca bol v spore plne úspešný. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svoj rozsudok v dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil a preto na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

28. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami žalovanej uvedenými v odvolaní. S namietanými vadami konania sa vyporiadal v bode 7.

28.1. S námietkou žalovanej voči záveru súdu prvej inštancie o aktívnej vecnej legitimácii žalobcu sa odvolací súd nestotožnil. Žalovaná v tomto smere dôvodila tým, že pohľadávku nebolo možné zosplatiť, lebo dňa 24.02.2020 nebola v omeškaní viac ako 3 mesiace, bola v omeškaní so splátkou splatnou 11.12.2020 76 dní, preto Tretia upomienka - pokus o zmier nemôže byť považovaná ako upozornenie na uplatnenie práva na zosplatenie. Odvolací súd však upozorňuje, že ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravuje právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky podľa § 565 Občianskeho zákonníka. V danej veci toto právo veriteľ uplatnil listom zo dňa 15.05.2020 vo veci Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom (č.l. 45), ktorý bol doručený žalovanej dňa 26.05.2020 (č.l. 46). V tom čase bola žalovaná v omeškaní so splátkou splatnou dňa 11.02.2020 viac ako tri mesiace, čím bol splnený prvý a základný predpoklad stanovený ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Zároveň bol v tom čase splnený aj druhý predpoklad, ktorým bolo upozornenie žalovanej na uplatnenie tohto práva, ktoré veriteľ realizoval listom zo dňa 24.02.2020 vo veci Tretia upomienka - pokus o zmier (č.l. 55), ktorý bol žalovanej zaslaný doporučené dňa 24.02.2020 vyznačenom na podacom hárku na ľavom boku (č.l. 56). Pre samotné upozornenie na uplatnenie práva žiadať o zaplatenie celej pohľadávky zákon nestanovuje žiadnu lehotu, jediným predpokladom je skutočnosť, že dlžník je v omeškaní so splátkou. V danej veci bolo nesporné, že dňa 24.02.2020 bola žalovaná v omeškaní so splátkou splatnou dňa 11.02.2020. Žalovaná uvedenú skutočnosť ani nepopierala, a v konaní bola aj preukázaná listinou na č.l. 11. Z uvedených dôvodov veriteľ postupoval v súlade so zákonom, keď vyhlásil predčasnú splatnosť zostatku úveru ku dňu 15.05.2020, keďže k tomuto dňu uplynuli tri mesiace od omeškania so splátkou splatnou dňa 11.02.2020, pričom bola na uplatnenie tohto práva upozornená, ale svoj dlh nezaplatila ani po uplynutí 15 dní od upozornenia, a zároveň veriteľ toto právo uplatnil do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky po uplynutí troch mesiacov (§ 565 druhá veta Občianskeho zákonníka).

28.2. Žalovaná namietala, že žalobca nepreukázal doručenie listu vo veci Tretia upomienka - pokus o zmier, resp. vrátenie nedoručenej zásielky. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že doručovanie hmotnoprávných úkonov upravuje ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa neho prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Ide o takzvanú teóriu dôjdenia, ktorá pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon, ale predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči adresátovi. Slovným

spojením „dostane do jeho dispozičnej sféry“ je potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/129/2010 a sp.zn. 5Cdo/36/2020). Pre čas dôjdenia prejavu vôle platí, že prejav vôle musí dôjsť adresátovi v čase, v ktorom sa podľa obvyklých okolností mohol s obsahom prejavu vôle oboznámiť; záleží teda na tom, kedy adresát mal a mohol predpokladať prijatie prejavu. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať. V danej veci bola Tretia upomienka - pokus o zmier zo dňa 24.02.2020 doručovaná žalovanej doporučenou zásielkou dňa 24.02.2020 na adresu C. XXX/XXXX, XXX XX D. (podací hárok na č.l. 56). Rovnaká adresa je uvedená, ako adresa trvalého pobytu ako aj korešpondenčná adresa na doručovanie zásielok žalovanej v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ zo dňa 25.01.2016 (č.l. 23). Zároveň je rovnaká adresa žalovanej uvedená aj v žalobe a žalovaná na tejto adrese preberala všetky súdne zásielky. Veriteľ teda preukázateľne doručoval uvedenú listovú zásielku na adresu, ktorú žalovaná uviedla v zmluve, ako adresu trvalého pobytu, a ako korešpondenčnú adresu. Zároveň je zrejmé, že žalovaná je na uvedenej adrese nielen prihlásená k trvalému pobytu, ale sa na nej aj dlhodobo zdržuje. Navyše žalovaná v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ani v odvolaní netvrdila, že jej zásielka doručená nebola, a netvrdila ani nepreukazovala, že sa na adrese doručovania z objektívnych dôvodov nezdržiavala v čase doručovania, a preto zásielku nemohla prevziať. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca preukázal, že list vo veci Tretia upomienka - pokus o zmier zo dňa 24.02.2020 sa dostal do sféry dispozície žalovanej, ktorá mala možnosť oboznámiť sa s jej obsahom, preto jej námietku nepovažuje za dôvodnú.

28.3. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že Tretia upomienka - pokus o zmier nespĺňala náležitosti právneho úkonu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže neobsahovala konštatovanie s koľkými splátkami bola v omeškani, pre ktorú konkrétnu nesplatenú splátku žalobca mohol požadovať predčasné vrátenie sumy pred konečným termínom splatnosti a od prvej nezaplatennej splatnej splátky po tretiu upomienku prešlo len 76 dní, v žiadnom prípade nie 90 dní, s uvedeným tvrdením sa odvolací súd s poukazom na dôvody uvedené v bode 28.2. nestotožnil. Dodáva, že ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka takéto požiadavky nestanovuje. Ide v podstate o upomienku, ktorou veriteľ oznamuje dlžníkovi výšku splatného dlhu a zároveň ho vyzýva na jeho uhradenie. Samotné upozornenie na možnosť uplatnenia práva na predčasné splatenie zostatku úveru je podmienkou stanovenou v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre uplatnenie tohto práva, ktorá bola v danej veci splnená. Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval za dôvodné tvrdenie žalovanej, podľa ktorého nedošlo ku platnému zosplateniu úveru, preto nemôže byť platným ani následné postúpenie pohľadávky, ktorá k danému obdobiu neexistovala, a preto zmluva o postúpení pohľadávky je neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v spore. Pokiaľ žalovaná namietala, že nebolo dodržané ustanovenie § 565 druhá veta Občianskeho zákonníka, teda právo zosplatiť úver najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, ktorou podľa je tvrdenia mala byť splátka splatná dňa 11.04.2020, s uvedeným sa dovolací súd nemôže stotožniť. Pritom nespochybňuje, že podľa ustanovenia § 565 druhá veta Občianskeho zákonníka môže veriteľa žiadosť o jednorazové vrátenie dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej splátky. V prípade spotrebiteľskej zmluvy však tak môže urobiť do splatnosti najbližšej splátky, ktorá nastane po uplynutí troch mesiacov od omeškania, nakoľko to stanovuje § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

28.4. Za dôvodné nepovažoval odvolací súd ani tvrdenie žalovanej, že súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal s jej námietkou a dôkazmi predloženými žalobcom čo sa týka skúmania jej bonity s odbornou starostlivosťou, keďže veriteľ objektívne nevyhodnotil informácie o nej získané z úverového registra, na ktoré neprihliadol. Tvrdila, že pred poskytnutím predmetného úveru splácala štyri spotrebné úvery (1. úver so zostatkom 3 184 eur s mesačnou splátkou 53 eur, 2. úver so zostatkom 16 032 eur s mesačnou splátkou 231 eur, 3. úver so zostatkom 16 120 eur s mesačnou splátkou 234 eur, 4. úver so zostatkom 1 390 eur s mesačnou splátkou 35eur), a dva stavebné úvery s mesačnými splátkami 188 eur a 23 eur. Jej celkové úverové zaťaženie pred poskytnutím predmetného úveru bolo vo výške 764 eur. Predmetným úverom mala splatiť dva úvery (1. a 3.) s mesačnými splátkami vo výške 53 eur a 234 eur a teda po odpočítaní týchto splátok bolo moje mesačné úverové zaťaženie z predošlých úverov

vo výške splátok 477 eur mesačne, k čomu je potrebné pripočítať (nie odpočítať, ako to chybné urobil prvoinštančný súd) splátku úveru, ktorý jej bol poskytnutý vo výške mesačnej splátky 278 eur. Preto jej celkové mesačné náklady na splátky úverov boli 755 eur mesačne, čo pri výške mesačného príjmu 966 eur bolo 78 %. K tomu považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že z hľadiska skúmania bonity žalovanej bolo rozhodujúce, že predmetným úverom boli refinancované dva úvery žalovanej, ktorej jej boli poskytnuté totožným veriteľom. To znamená, že veriteľ VÚB, a.s., poskytol žalovanej spotrebný úver na refinancovanie úverov poskytnutých VÚB, a.s., so zostatkom 15 801 eur a so zostatkom 3 183 eur, pričom strany sa dohodli, že v časti v ktorej výška úveru prevyšuje zostatky úverov, bude rozdiel poukázaný na účet dlžníka. Poskytnutým úverom vo výške 19 930 eur teda došlo k refinancovaniu dvoch nesplatených úverov, a navyše žalovaná ešte získala aj voľné finančné prostriedky v sume 946 eur (19930 - 15801 - 3183 = 946), pri nižšej splátke spolu s poistením 278,75 eura, v porovnaní s pôvodnou splátkou 287 eur. Ostatné úvery žalovanej týmto úverom dotknuté neboli, je však zrejmé, že zaťaženie splátkami úverov žalovanej kleslo. V tomto smere súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, podľa ktorého finančná situácia žalovanej zo strany pôvodného veriteľa bola dostatočne preukázaná a jej bonita overená, pričom zdôraznil, že žalovaná nemala žiadny problém splácať splátky úveru od 11.03.2016 až do 06.12.2019.

28.5. Žalovaná tvrdila, že konanie žalobcu, ktorý okamžite po poskytnutí úveru vrazil poplatok za poskytnutie úveru z jej účtu, obchádzalo zákon a bolo neprijateľnou obchodnou praktikou. K tomu navyše tvrdila, že poplatok za poskytnutie úveru nebol individuálne dojednaný, keďže dodatok k zmluve podpisovala tesne po podpise úverovej zmluvy, keď jej bolo povedané, že v úverovej zmluve bola chyba v údajoch o výške poplatku, a namietala, že nedostala úver vo výške deklarovanej v zmluve, ale nižšiu o výšku poplatku, ktorá jej bola ihneď po poskytnutí úveru stiahnutá v prospech veriteľa. Z uvedených dôvodov akcentovala, že pričítanie úrokov aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov odporuje spotrebiteľskému právu, a v zmluve bola nesprávne uvedená výška spotrebiteľského úveru, čo má vplyv na RPMN. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách upravuje ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka. Podľa neho spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané (ods. 1). Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah (ods. 2). Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (ods. 3). Z uvedeného vyplýva, že za neprijateľnú zmluvnú podmienku je potrebné považovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pokiaľ sa netýkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ktoré sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, alebo ak boli individuálne dojednané. Samotná skutočnosť, že zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná sama o sebe neznamená, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. V danej veci boli v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru uzavretej dňa 25.01.2016 dohodnuté viaceré poplatky, okrem iného poplatok za poskytnutie úveru vo výške 398,60 eura (bod 7.). Keďže žalovaná nemohla ovplyvniť obsah uvedeného dojednania, nemožno ho považovať za individuálne dohodnuté. V rovnaký deň 25.01.2016 uzavreli účastníci zmluvy dodatok č. 1, ktorým sa okrem iného dohodli na vypustení dojednania o poplatku za poskytnutie úveru v bode 7. a jeho nahradení novým textom tak, že poplatok za poskytnutie úveru vo výške 199,30 eura splatný najneskôr ku dňu prvého čerpania úveru. Ani obsah dodatku č. 1 žalovaná nemohla ovplyvniť, preto uvedenú dojednania nemožno považovať za individuálne dohodnuté. Napriek uvedenému zmluvné dojednanie o poplatku za poskytnutie úveru v danej veci nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže nespôsobuje značnú nerovnováhu práv a povinností dodávateľa a spotrebiteľa v neprospech spotrebiteľa. Poplatky spojené so spotrebiteľským úverom boli bežnou súčasťou obchodnej praxe v čase uzavretia zmluvy. Predmetný poplatok nebol zakázaný zákonom č. 129/2010 Z.z., keďže ustanovenie § 9 ods. 10 v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zákaz požadovať poplatok za poskytnutie úveru neobsahoval. Poplatok za poskytnutie úveru nemožno považovať za plnenie za službu, ktorej poskytnutie nesleduje záujmy spotrebiteľa podľa § 53 ods. 4 písm. t) Občianskeho zákonníka. Navyše poplatok bol žalovanej známy pri uzavretí zmluvy - dodatku, a vzhľadom k výške úveru, nemožno dospieť ani k záveru o neprimeranej výške poplatku za poskytnutie úveru. Z obsahu spisu vyplýva (č.l. 11), že žalovanej bol poskytnutý úver v dohodnutej výške 19 930 eur dňa 25.01.2016, dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru bol zaplatený dňa 26.01.2016, teda až po čerpaní úveru, preto nie je možné dospieť k záveru, podľa ktorého úver nebol poskytnutý

v dohodnutej výške 19 930 eur. Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval tvrdenia žalovanej v tomto smere za dôvodné.

28.6. Žalovaná ďalej namietala, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jej argumentáciou v súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora EÚ z 21. apríla 2016 vo veci C - 377/14 a s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Cdo/287/2021 (R 49/2022). Vo veci C - 377/14 súdny dvor v bode 2. rozhodol, že „Článok 10 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor týkajúci sa pohľadávok zo zmluvy o úvere v zmysle tejto smernice, ukladá povinnosť skúmať ex officio, či bola dodržaná informačná povinnosť stanovená v tomto ustanovení, a vyvodíť dôsledky, ktoré podľa vnútroštátneho práva vyplývajú z porušenia tejto informačnej povinnosti pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky stanovené v článku 23 tejto smernice.“. Ďalej v bode 3. Súdny dvor rozhodol, že „Článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.“. K tomu odvolací súd dodáva, že v danej veci súd prvej inštancie ex officio skúmal obsah zmluvy o poskytnutí úveru a dospel k záveru, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere, boli jasne a zrozumiteľne deklarované všetky náležitosti spotrebiteľského úveru, a to výška úveru, výška a počet splátok, dátum prvej aj poslednej splátky, deň čerpania úveru, výška úrokovej sadzby, výška anuitnej splátky, výška RPMN, ako aj celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom, rozpisaná na istinu a na výšku celkových nákladov dlžníka. Z toho dôvodu považoval námietky žalovanej ohľadne nedodržania zákonných náležitostí úverovej zmluvy za nedôvodné, úverová zmluva obsahovala všetky podstatné náležitosti, ktoré predpisuje zákon o spotrebiteľských úveroch. Navyše z vykonaného dokazovania vyplynulo, že veriteľ poskytol žalovanej dlžníčke sumu 19 930 eur, tak ako bola výška úveru dohodnutá v zmluve. Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Cdo/287/2021, tento bol zverejnený v zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod č. R 49/2022, s právnou vetou: Celkovú výšku spotrebiteľského úveru podľa § 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch predstavuje suma finančných prostriedkov reálne poskytnutá spotrebiteľovi veriteľom. Poplatok za poskytnutie úveru zrazený z istiny hneď pri uzavretí zmluvy nemožno zahrnúť do celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Zo skutkových okolností veci, ktorú Najvyšší súd SR prejednával vyplýva, že podľa zmluvy bola výška úveru 8 000 eur, avšak v skutočnosti bola žalovanej poskytnutá len suma 7 600 eur a zvyšných 400 eur žalobkyňa stiahla ihneď ako poplatok za poskytnutie úveru. V danej veci však je skutkový stav odlišný, keď z vykonaného dokazovania vyplýva, že veriteľ dňa 25.01.2016 poskytol žalovanej na účet celú zmluvne dohodnutú sumu úveru 19 930 eur. Poplatok za poskytnutie úveru bol zaplatený nasledujúci deň 26.01.2016 v dohodnutej výške 199,30 eura. Odvolací súd nespochybňuje závery rozhodnutí Ústavného súdu III. ÚS 79/02, IV. ÚS 77/02, I. ÚS 117/07, PL. ÚS 36/95, I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05, na ktoré žalovaná poukázala v odvolaní. V danej veci však nezistil porušenie základných práv slobôd garantovaných Ústavou SR, medzi ktoré platí aj právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, nezistil ani porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces.

29. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

30. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalobca bol v odvolacom konaní úspešný. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

1

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).